

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Rott Design s.r.o.**, se sídlem Praha 4, Panuškova 1301/4, IČ 24841528, *zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2015, čj. DSH/14067/14,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 6. 1. 2015, čj. DSH/14067/14, a rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 9. 10. 2014, čj. MMP/216130/14, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342,- Kč, k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobou ze dne 16. 2. 2015, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) prostřednictvím datové zprávy dne 23. 2. 2015, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 6. 1. 2015, čj. DSH/14067/14 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“) ze dne 9. 10. 2014,

čj. MMP/216130/14 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci uložena podle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů [dále též jen „*zákon č. 361/2000 Sb.*“ nebo „*zákon o silničním provozu*“] za současného využití § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona pokuta ve výši 1.500,- Kč za spáchání správního deliktu ve smyslu § 125 f odst. 1 zákona o silničním provozu spočívajícího v porušení § 10 odst. 3 téhož zákona. Dále byla žalobci v souladu s § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. ve spojení s vyhláškou Ministerstva vnitra ČR č. 520/2005 Sb. uložena povinnost nahradit paušální náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Správní delikty právnických osob v souvislosti s provozem vozidel na pozemních komunikacích upravuje mimo jiné zákon o silničním provozu.

Správní řízení upravuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

[III] Žaloba

Žalobce žalobou napadá napadené rozhodnutí v plném rozsahu výroku, včetně souvisejícího rozhodnutí prvního stupně.

Žalobce označil napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť správnímu orgánu prvního stupně nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu proti žalobci, neboť nebyly naplněny zákonné podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

Správní orgán prvního stupně zahájil proti žalobci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla doručením příkazu dne 30. 7. 2014. Zahájení řízení předcházela výzva ke sdělení totožnosti řidiče, na kterou žalobce prostřednictvím zástupce odpověděl tak, že sdělil identitu řidiče jím provozovaného vozidla v předmětný čas. Správní orgán pak vyzval oznámeného řidiče k podání vysvětlení, avšak doručení předvolání nebylo úspěšné, neboť adresát v mezidobí změnil adresu. Správní orgán pak (zcela nelogicky, patrně za účelem pokusu o formální naplnění zákona) pokus o doručení výzvy na stejné adrese opakoval.

Jak uvádí § 125f zákona o silničním provozu, právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 tohoto zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Podmínkou pro vznik této odpovědnosti je současné splnění několika nezbytných podmínek. Dle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích

nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona, a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

Současně musí být podle odstavce 4 zmíněného paragrafu splněno, že zde obecní úřad obce s rozšířenou působností a) učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

Je tedy zřejmé, že k aplikaci § 125f zákona o silničním provozu nestačí splnění pouze prvních tří podmínek, ale musí dojít také k tomu, že byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nicméně ty k založení odpovědnosti konkrétní osoby za přestupek nepostačovaly.

Není možné akceptovat praxi správních orgánů, které upřednostňují výše uvedený postup a tedy objektivní odpovědnost provozovatele vozidla před řízením o přestupku s konkrétním řidičem. Správní orgány nemohou rezignovat na projednání přestupku jen proto, že vedení řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla je pro ně jednodušší. Je totiž třeba si uvědomit, že primárním úkolem orgánů projednávajících přestupky je identifikovat konkrétního pachatele a postihnout jej pro něj přiměřenou sankcí. Pouze tím je možné dosáhnout toho, že budou všechny funkce sankce skutečně naplněny.

Pokud provozovatel vozidla v legitimní snaze vyhnout se vlastní odpovědnosti ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu identifikuje konkrétní fyzickou osobu, která přestupek spáchala, resp. vozidlo v době spáchání protiprávního jednání užívala, je povinností příslušného správního orgánu se tímto oznámením zabývat a prověřit ho.

Nemůže tedy docházet k tomu, že správní orgány poté, co jim byla sdělena totožnost řidiče (a tedy zřejmě pachatele přestupku), který vozidlo v době spáchání přestupku řídil, tohoto řidiče vyzvou k podání vysvětlení a v případě jeho nesoučinnosti (nedostavení se k podání vysvětlení), bez dalšího konstatují, že již učinily nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nelze zjistit a automaticky aplikují postup podle § 125f zákona o silničním provozu. V rozporu s výše uvedeným se tedy oznámením totožnosti řidiče vozidla dostatečně nezabývají, neověří skutečnosti v něm uvedené a bez dostatečného zjištění stavu věci rezignují na potrestání skutečného pachatele. Přitom rozhodující skutečností pro to, zda bude vedeno v předmětném případě řízení o přestupku konkrétního řidiče či o správním deliktu provozovatele vozidla, nemůže záviset pouze na tom, zda někdo včas a odpovídajícím způsobem reaguje na jedinou výzvu správního orgánu, která mu nadto v projednávané věci nebyla doručena, neboť se odstěhoval.

Výše popsaný postup aplikoval správní orgán, který se provozovatelem oznámenému řidiči pokusil doručit toliko výzvu k podání vysvětlení, aniž by si ověřil aktuální adresu trvalého pobytu, resp. adresu pro doručování tohoto řidiče. Je sice pravdou, že oznámený řidič má adresu trvalého pobytu na území Polska, avšak to nemůže vést k tomu, aby provozovatel

vozidla byl diskriminován a pokutován jen proto, že zapůjčil vozidlo občanu jiné země Schengenského prostoru. Správní orgán mohl požádat příslušné polské orgány o součinnost, spočívající ve sdělení aktuální adresy trvalého pobytu, případně adresy pro doručování, řidiče, případně o doručení písemnosti (§ 22 správního řádu). Správní orgán mohl ostatně požádat též samotného žalobce o sdělení aktuální doručovací adresy jím oznámeného řidiče. Ač žalobce zastává názor, že taková výzva by pro žalobce nebyla právně závazná (nebylo by možné klást k jeho tíži případnou pasivitu ve vztahu k takové výzvě), neboť způsob doručování nelze podřizovat sdělení třetích osob, ale právním předpisům upravujícím doručování, přesto mohl správní orgán žalobce o součinnost požádat; žalobci sice nebylo známo, že by se jím oznámený řidič přestěhoval, avšak jistě by byl schopen jeho aktuální adresu zjistit a správnímu orgánu by takovou součinnost (ve svém vlastním zájmu) poskytl.

Správní orgán fakticky doznal zcela absurdní situaci, kdy konstatoval, že oznámenému řidiči nedoručil ani výzvu k podání vysvětlení, avšak i přesto bude považovat své kroky za dostatečné ve vztahu ke zjištění řidiče, a proto zahájí řízení proti provozovateli. V postupu správního orgánu je tak možné spatřovat jak porušení zásady materiální pravdy ve smyslu § 3 správního řádu (nelze hovořit o dostatečně prokázaném skutkovém stavu), tak také porušení § 42 správního řádu i § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

Správní orgán měl v souladu s výše zmíněnými právními předpisy provést další šetření a ověřit, zda se v případě provozovatelem vozidla označené osoby jedná skutečně o pachatele předmětného přestupku. Naopak, nereagování označené osoby nemůže přičítat automaticky k tíži provozovatele vozidla (žalobce), který správnímu orgánu poskytl veškerou potřebnou (a požadovanou) součinnost. Správní orgán měl konkrétně možnost požádat žalobce o sdělení aktuálních kontaktních údajů řidiče, jakož i k podání vysvětlení a označení důkazů na podporu svého tvrzení, že vozidlo řídil jím oznámený řidič, jakož i mohl předvolat osobu, která požádala o sundání technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla, neboť tato patrně přebírala vozidlo a klíče od vozidla od osoby, která jej zaparkovala, a proto mohlo být její svědectví relevantní.

Pokud bylo důvodem pro odložení věci podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích nezjištění skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě do šedesáti dnů ode dne, kdy se správní orgán o přestupku dozvěděl, nezbývá než konstatovat, že správní orgán se dozvěděl totožnost osoby řidiče, a pokud svá zjištění nepovažoval za dostatečná, pak měl vyvinout aktivitu k jejich doplnění. Konstatování, že totožnost řidiče coby konkrétní odpovědné osoby nelze zjistit, by mělo být připuštěno například pouze tehdy, pokud provozovatel vozidla odmítne tuto informaci s odvoláním na to, že by tím vystavil stíhání sebe nebo osobu blízkou, poskytnout.

Správní orgány by proto měly správně provést všechna nezbytná šetření ke zjištění osoby odpovědné za přestupek. Pokud by sdělení provozovatele vozidla považovaly za dostatečný podklad pro zahájení správního řízení o přestupku s konkrétním řidičem, měly by takové řízení zahájit. V něm by pak měly postavit na jisto, zda se o pachatele přestupku skutečně jedná nebo nikoli. V případě, že by se v tomto řízení nepodařila odpovědnost takové osoby jednoznačně prokázat, nic by nebránilo správnímu orgánu aplikovat § 76 zákona

o přestupcích, přestupkové řízení s touto osobou zastavit a zahájit řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla.

Pokud by správní orgány nepovažovaly sdělení provozovatele vozidla za dostatečný podklad pro zahájení správního řízení o přestupku s konkrétním řidičem, měly by učinit všechny nezbytné kroky k tomu, aby okolnosti případu objasnily, například v podobě výše zmíněných dalších výzev provozovateli, předvolání provozovatele k podání vysvětlení, předvolání osoby, která požádal o sejmutí technického prostředku zabraňujícího v odjezdu vozidla, doručení předvolání k podání vysvětlení řidiči zákonným postupem (tj. orgánem cizího státu, nebo v součinnosti s příslušným orgánem cizího státu). Správní orgány by měly provést všechna nezbytná šetření ke zjištění osoby odpovědné za přestupek, ať už postupem před zahájením řízení (na základě výzev, poskytnutých vysvětlení apod.) nebo přímo v průběhu přestupkového řízení, které by bylo s takovou osobou zahájeno (předvoláním provozovatele vozidla jako svědka). Správnímu orgánu přitom nic nebránilo proti řidiči řízení zahájit; pokud by mu nebyl schopen doručit písemnost ani v součinnosti s orgánem cizího státu, pak mu mohl ustanovit opatrovníka.

V projednávané věci byl mezi podklady vzniklými před zahájením řízení jeden podklad (vyjádření provozovatele), který ukazoval na konkrétní osobu řidiče; naopak nebylo žádného podkladu, který by jeho zavinění negoval. Proto byla dána minimálně existence důvodů pro zahájení řízení.

Je třeba konstatovat, že mají-li správní orgány plnit řádně úkoly, které jim byly svěřeny v oblasti správního trestání, nemohou rezignovat na své zákonné povinnosti, ale musí primárně odhalovat a sankcionovat konkrétní osoby, které se svým zaviněným jednáním dopustily určitého přestupku. Teprve v případě (tedy až subsidiárně), že by zjištění takové osoby skutečně a objektivně možné nebylo (ani na základě dalších výzev a prověřování), je na místě případná aplikace § 125f zákona o silničním provozu. Rozhodně nemůže být postupováno v rozporu s tímto, protože takový postup a tedy celé navazující správní řízení by bylo a priori nezákonné a založilo by nezpochybnitelný důvod pro zrušení v něm přijatých rozhodnutí správními soudy.

Rozhodnutí prvního stupně a napadené rozhodnutí žalovaného jsou nezákonná, neboť žalobci bylo upřeno jeho právo na to, aby porušení povinnosti řidiče bylo primárně projednáno jako jeho přestupek; správní orgán zahájil řízení proti žalobci, ač k tomuto nebyl dle zákona oprávněn, neboť nebyla naplněna ani jedna z podmínek stanovených § 125f odst. 4 silničního zákona k zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, a to v přímém důsledku svévolné pasivity správního orgánu k potrestání skutečného přestupce.

Žalobce dále namítá, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce, čímž zkrátil žalobce na právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za jeho přítomnosti a přítomnosti jeho obhájce, a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Obviněný ze správního deliktu má právo

na požití obdobných práv jako obviněný z přestupku či trestného činu. Obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“. V takovém případě je nutné, v analogii s trestním řádem (§ 2 odst. 11), jakož i zákonem o přestupcích (§ 74 odst. 1), konat ústní jednání.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se k žalobě vyslovil v podání ze dne 11. 5. 2015. Uvedl, že se nedomnívá, že by byl žalobce v řízení o správním deliktu jakkoliv krácen na právech. Správní orgán I. stupně v řízení o správním deliktu postupoval v souladu se zákonem, když žalobce, jakožto provozovatele vozidla (právníckou osobou), vyzval k uhrazení určené částky. Provozovatel (žalobce) na základě výzvy sdělil, že řidičem byl pan K.H.B. a ke sdělení doložil plnou moc k zastupování žalobce ve formě prostého skenu. Na základě výzvy k doložení plné moci v akceptovatelné podobě, byla plná moc doložena. Na základě sdělení správní orgán I. stupně šetřil, zda je možné prokazatelně zjistit řidiče předmětného vozidla v době spáchání přestupku. Za tímto účelem předvolal k podání vysvětlení žalobcem sděleného řidiče - pana B. Jmenovaný však nepřevzal předvolání a písemnost se vrátila správnímu orgánu I. stupně. Pan B. byl opětovně předvolán k podání vysvětlení, písemnost se však opět vrátila nedoručená. Správní orgán I. stupně tedy k podání vysvětlení předvolal pana J.R., který však odepřel cestou svého zmocněnce výpověď. Z důvodu nemožnosti předvolání sděleného řidiče vozidla v době spáchání přestupku k podání vysvětlení a odepření výpovědi J.R. nebylo možno ověřit, jaký řidič vozidlo skutečně řídil. Věc podezření z přestupku byla odložena a odpovědnost za přestupek nezjištěného řidiče byla přenesena na provozovatele předmětného vozidla, tedy žalobce. V řízení o správním deliktu pak bylo postupováno vůči žalobci jakožto provozovateli předmětného vozidla v souladu se zákonem, kdy mu bylo za užití tzv. fikce doručení na adrese trvalého pobytu doručeno rozhodnutí v příkazním řízení ve věci správního deliktu dle § 125f odst. 1 výše uvedeného zákona, proti kterému byl ze strany žalobce zastoupeného zmocněncem podán včasný odpor. V rámci pokračování v řízení bylo provedeno dokazování mimo ústní jednání, o němž byl žalobce prostřednictvím svého zmocněnce vyrozuměn, k provádění dokazování se nedostavil. Následně byl žalobce vyrozuměn o možnosti vyjádřit se k věci, uvést liberační důvody a seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí. Těchto práv nevyužil. Poté bylo žalobci prostřednictvím jeho zmocněnce doručeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci předmětného správního deliktu. Žalobce ve věci podal blanketní odvolání, které bylo posléze doplněno. O tomto odvolání žalovaný rozhodl v žalobou napadeném rozhodnutí, přičemž s odůvodněním rozhodnutí o odvolání i odůvodněním rozhodnutí správního orgánu I. stupně se nadále ztotožňuje a na tato rozhodnutí plně odkazuje.

Žalovaný konstatoval, že v daném případě byly kumulativně splněny veškeré podmínky pro to, aby protiprávní jednání nezjištěného řidiče předmětného vozidla, které nese znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, mělo za následek poškození provozovatele vozidla v režimu správního deliktu dle § 125f odst. 1 téhož zákona. V řízení nebylo žádných pochybností o tom, že byly naplněny veškeré znaky přestupku nezjištěného řidiče. Správní orgán I. stupně učinil dostatek pokusů o prověření totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, avšak vzhledem k nemožnosti tomuto řidiči doručit předvolání a vzhledem k odepření výpovědi ze strany pana R., nemohl pro zjištění řidiče

učinít více, neboť žádný svědek protiprávního jednání nebyl zjištěn. Vzhledem k tomu nezbyvalo správnímu orgánu I. stupně nic jiného, než odložit podezření z přestupku nezjištěného řidiče a vést řízení o správním deliktu vůči provozovateli vozidla. Plně byly naplněny zákonem stanovené podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu vůči provozovateli vozidla.

K námitce žalobce, že sdělený řidič změnil v průběhu šetření přestupku adresu, žalovaný uvedl, že tomuto řidiči se předvolání opakovaně nedařilo doručit a správní orgán I. stupně z obálky obsahující předvolání neměl důvodu se domnívat, že došlo ke změně adresy sděleného řidiče pana B. Správní orgán I. stupně se prokazatelně opakovaně snažil o předvolání této osoby, ta však i při druhém pokusu zůstala nekontaktní. Žalovaný k tomuto podotkl, že je na každém provozovateli vozidla, aby uvažil, zda vozidlo svěřuje osobě, která bude dbát dodržování pravidel silničního provozu či i v případě spáchání přestupku za něj přijme odpovědnost. Pokud však vozidlo provozovatel zapůjčí osobě, která je nekontaktní či odpovědnost za přestupek nedoznává, jsou splněny podmínky pro postih provozovatele vozidla za správní delikt. Nelze tudíž dojít k závěru, že by v daném případě mělo být vedeno přestupkové řízení a institut objektivní odpovědnosti byl uplatněn bezdůvodně bez snahy o zjištění skutečného přestupce. K žalobcem zmiňované literatuře v žalobě žalovaný uvedl, že tuto nerozporuje, avšak na daný případ argumenty ze zmíněné literatury nedoléhají.

Správní orgán I. stupně řádně v rámci svých možností učinil kroky k prověření skutečnosti, zda sdělený řidič byl skutečně řidičem předmětného vozidla v době spáchání přestupku. Kroky učiněné za účelem zjištění pachatele přestupku považoval žalovaný za zcela dostačující a umožňující správnímu orgánu odložení věci podezření z přestupku blíže nezjištěné osoby a zahájení řízení o správním deliktu. Jelikož se sdělení totožnosti údajného řidiče ze strany žalobce nepodařilo potvrdit, nese žalobce odpovědnost jako provozovatel vozidla za správní delikt, v duchu zásady „vlastnictví zavazuje“. Podnět jako takový nemá za následek zahájení řízení, nýbrž na jeho základě toliko dochází k posouzení, zda jsou zde splněny podmínky pro zahájení řízení z úřední povinnosti. V daném případě na základě sdělení údajného řidiče vozidla, které se nepodařilo ověřit, byl žalobce vyrozuměn v písemnosti datované dne 2. 7. 2014 o tom, že bude ve věci proti žalobci zahájeno řízení o správním deliktu, řízení o přestupku vedeno nebude, neboť věc byla odložena. Tato písemnost byla žalobci doručena datovou schránkou dne 3. 7. 2014. Z tohoto je zřejmé, že správní orgán I. stupně neporušil ani svou povinnost o vyřízení podnětu osobu podatele vyrozumět.

Žalovaný nikterak nezpochybňuje právo žalobce jako právnické osoby podat oznámení, které je podkladem pro zahájení řízení. Skutečnost, že žalobce jako provozovatel vozidla sdělí údaje totožnosti údajného řidiče, ještě neznamená, že se tímto úkonem definitivně zproští jako provozovatel vozidla případné odpovědnosti za správní delikt. Ke zproštění odpovědnosti za případný správní delikt dojde toliko v případě, kdy sdělený řidič skutečně vozidlo v inkriminovanou dobu řídil a dopustil se při tom přestupku, toto aktivně dozná, či bude možné provést důkazy, kterými je možné spáchání přestupku určité osobě prokázat (kamerový záznam, svědecká výpověď atd.). Žalovaný zkonstatoval, že bylo na žalobci, aby vozidlo zapůjčoval toliko osobám, u nichž si je jist tím, že budou dodržovat při řízení vozidla pravidla provozu na pozemních komunikacích, či takovým, kteří v případě

spáchání přestupku jeho spáchání doznají. V případě, jako je tento, kdy sdělený řidič nepřebírá písemnosti, či v jiném případě k podání vysvětlení se nedostavil či odmítl vypovídat, přechází odpovědnost za protiprávní jednání řidiče předmětného vozidla nesoucí znaky přestupku na jeho provozovatele v režimu postihu za správní delikt.

Žalovaný ohledně doručování předvolání k podání vysvětlení sdělenému řidiči konstatoval, že správní orgán I. stupně jednoznačně nebyl ve zjišťování řidiče pasivní, neboť se o osobě údajného řidiče pokoušel zjistit informace i cestou dotazu na Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky. Ani tento dotaz však nepřinesl ke sdělenému řidiči žádnou novou informaci. S ohledem na kroky správního orgánu I. stupně při prověřování pachatele přestupku, nelze mít postup správního orgánu I. stupně za nedostatečný či nedbalý. Po správních orgánech nelze požadovat činění ještě dalších kroků např. cestou mezinárodní spolupráce při prověřování pobytu, neboť pak by se prověřování pachatele přestupku neúčelně prodlužovalo, aniž by takové protahování šetření přestupku přinášelo kladný výsledek. Složitě zjišťování adresy sděleného řidiče či jeho dalších údajů by nebylo zárukou toho, že se řidič přestupku dopustil, a docházelo by k neúčelnému protahování řízení. V daném případě je tak na provozovateli vozidla, aby k řidiči uvedl aktuální údaje a údaje zároveň dostatečné pro to, aby bylo možno takového řidiče předvolat. Pokud v daném případě žalobce jako provozovatel vozidla neznal aktuální údaje k osobě sděleného řidiče, sám si tím způsobil přenesení odpovědnosti za protiprávní jednání řidiče předmětného vozidla na sebe jako osobu provozovatele.

V daném případě bylo zcela irelevantní, zda žalobce věděl či nevěděl o tom, že se pan B. přestěhoval, přičemž ani z obálky doručovaných písemností žádná taková skutečnost nevyplynula.

Žalovaný závěrem poznamenal, že v daném případě by bylo neúčelné opakovaně žádat o podání vysvětlení žalobce jakožto provozovatele vozidla - právnickou osobu, neboť tato již podání vysvětlení k věci učinila tím, že sdělila řidiče předmětného vozidla.

Dle žalovaného správní orgán I. stupně v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla zjistil řádně skutkový stav tak, že o něm není důvodných pochybností, tedy dostál zásadě materiální pravdy.

Tvrzení žalobce, že správní orgán I. stupně měl v rámci šetření předvolat osobu, která si žádala o sejmutí TPZOV, je nedůvodné, neboť k předvolání této osoby došlo a tato odepřela výpověď, její další předvolávání by bylo zcela neúčelné. K tvrzení žalobce, že správní orgán I. stupně měl předvolat k podání vysvětlení a sdělení důkazů provozovatele předmětného vozidla, se již žalovaný vyjádřil a považoval tento požadavek za nedůvodný. Žalovaný má za to, že aby mohlo být zahájeno řízení o přestupku, musí být zjištěn řidič předmětného vozidla, v daném případě však žádný řidič vozidla, s nímž by mohlo být řešeno protiprávní jednání, na místě zjištěn nebyl, neboť u vozidla se žádná osoba nenacházela. Za takovýchto okolností pak nepostačuje pro zahájení řízení o přestupku sdělení provozovatele vozidla, nýbrž aby mohlo být řízení o přestupku vedeno s řidičem, musel by sdělený řidič doznat, že byl řidičem předmětného vozidla v době spáchání přestupku. Pokud k tomuto nedojde, nelze zahájit řízení o přestupku s určitou osobou, nýbrž je nutno podezření

z přestupku odložit, a vést řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb.

Žalovaný považuje za absurdní zahajovat řízení o přestupku vůči osobě sděleného řidiče, pokud tomuto nelze předvolání doručit, či po jeho doručení zůstane pasivní. Pokud by bylo záměrem zákonodárce vést neúčelné řízení, pak by nebylo § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, které umožňuje podezření z přestupku odložit, pokud do 60 dnů nejsou zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Tento důvod pro odložení podezření z přestupku však umožňuje zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (§ 125f odst. 4 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.

Žalovaný se neztotožnil s názorem žalobce, že by mohlo být konstatování, že totožnost řidiče nelze zjistit, připuštěno jen tehdy, odmítne-li provozovatel vozidla řidiče uvést z důvodu, že by jeho sdělením mohl způsobit stíhání své osoby či osobě blízké. Žalovaný tento vyjádřený názor žalobce považuje za nepřipustně zužující vymezení, které nemá žádný reálný základ v právních předpisech. S ohledem na výše uvedené je nutné zcela odmítnout vyjádření žalobce, že by mělo být vedeno řízení s nedostatečně spolehlivě zjištěným údajným řidičem a navíc tomuto v případě potíží s doručováním ustanovovat opatrovníka. Takový postup by byl zcela jednoznačně v rozporu se zákonem. Žalovaný uzavřel, že v daném případě nebyly s ohledem na již výše uvedené splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku vůči určité osobě, naopak byly splněny podmínky pro zahájení řízení s provozovatelem vozidla ve věci správního deliktu.

V závěru vyjádření žalovaný souhlasil s tím, že prioritní je postih pachatele přestupku. Avšak právě z důvodu, že v některých případech řidiče nelze spolehlivě zjistit, jsou v zákoně obsažena ustanovení upravující objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za protiprávní jednání řidiče vozidla. V daném případě po úkonech směřujících ke zjištění totožnosti řidiče, která nebyla zjištěna, byla v souladu se zákonem vyvozena odpovědnost za protiprávní jednání řidiče vozidla vůči provozovateli předmětného vozidla. Nebylo tedy postupováno v rozporu s důvodovou zprávou a záměrem zákonodárce. Dále je zcela nadbytečné se zabývat argumentací žalobce ohledně toho, že byl poškozen tím, že nebylo vedeno řízení s pachatelem samotného přestupku.

Žalobce nebyl dle žalovaného žádným způsobem krácen na právech, postup správního orgánu I. stupně v rámci šetření podezření z přestupku i následně při vedení řízení o správním deliktu žalobce byl prováděn v souladu se zákonem a nebyl projevem rezignace na zjištění pachatele přestupku ani projevem jakékoli svévole.

Závěrem žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně nebyl povinen ve věci konat ústní jednání, neboť takový postup zákon jako povinnost správním orgánům neukládá. Žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ve věci sp. zn. 30 A 84/2014, kde soud konstatoval, že je zapotřebí dodržet zásadu bezprostřednosti, tedy alespoň provést v řízení o správním deliktu dokazování mimo ústní jednání, u kterého má právo být účastník řízení přítomen, není však povinností správního orgánu nařizovat ústní jednání jako takové.

Ze shora uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

[IV] Replika žalobce

Žalobce nejprve odkazuje na žalobu, kde jasně popsal, z jakého důvodu byl postup správního orgánu prvního stupně při zjišťování pachatele přestupku nedostatečný a odložení věci předčasné. Žalovaný ve svém vyjádření argumenty žalobce přesvědčivě nevyvrátil.

Žalobce dále pouze poukazuje na vyjádření v žalobě ohledně skutečnosti, že správní orgán prvního stupně měl předvolat provozovatele vozidla k podání vysvětlení, kde by provozovatel vozidla předložil další důkazy na podporu svého vyjádření k osobě pachatele přestupku. Žalovaný ve svém vyjádření zastal názor, že předvolání provozovatele vozidla by bylo neúčelné, neboť provozovatel již své vysvětlení podal, a to když správnímu orgánu prvního stupně v návaznosti na výzvu k úhradě určené částky sdělil totožnost pachatele přestupku.

Žalobce se neztotožňuje s názorem žalovaného. Žalobce nebyl vyzván k podání vysvětlení, žalobce nebyl vyzván k předložení důkazů na podporu svého tvrzení. Žalobce byl toliko vyzván ke sdělení totožnosti řidiče, kterou sdělil. Dle názoru žalobce bylo předvolání provozovatele vozidla k podání vysvětlení logickým a naprosto nezbytným krokem. Správní orgán zaslal oznámenému řidiči dvakrát výzvu k podání vysvětlení, kdy ani při jednom z pokusů nebyla řádně doručena. Správní orgán dále vyzval k podání vysvětlení osobu, která žádala o sundání technického prostředku zabráňujícímu odjezdu vozidla. Tato osoba využila svého práva a odepřela výpověď. Ve světle těchto skutečností bylo předvolání provozovatele vozidla k podání vysvětlení nezbytné, neboť pouze podání vysvětlení provozovatele vozidla mohlo správnímu orgánu přinést další informace ohledně pachatele přestupku.

Správní orgán předvolával různé osoby, avšak nepředvolal jedinou osobu, která přestupek konkrétního řidiče oznámila a u které tak bylo možné rozumně předpokládat, že bude disponovat též důkazy na podporu svého tvrzení. Správní orgán tedy nepředvolal osobu provozovatele, ač ten má zákonnou povinnost vědět, kdo vozidlo řídil; namísto toho předvolával osoby, které takovou povinnost nemají, nebo které mají motivaci se kontaktu se správním orgánem vyhýbat (např. pachatel přestupku není motivován k součinnosti se správním orgánem).

Vezme-li žalobce v potaz, že správní orgány nemohou (dle vyjádření žalovaného) využívat při prověřování pachatelů přestupků z jiných států než ČR spolupráci zahraničních správních orgánů, neboť by to vedlo k údajnému protahování řízení, tím spíše se měl správní orgán snažit získat důkazy o osobě řidiče prostým předvoláním (českého) provozovatele vozidla k podání vysvětlení.

Na okraj žalobce konstatuje, že v okamžiku, kdy správní orgán šetřil totožnost přestupce, nebylo žádné řízení zahájeno, a tedy nemohlo být ani „protahováno“. Na zahájení řízení o správním deliktu má pak správní orgán subjektivní dvouletou lhůtu.

Tvrzení žalovaného, že správní orgány nemohou využívat při prověřování pachatelů přestupků z jiných členských států EU spolupráci zahraničních správních orgánů za účelem potrestání přestupce, pak dle názoru žalobce takové jednání hraničí s trestným činem zneužití pravomoci úřední osoby, neboť správní orgán má povinnost konat v případě, že se dozví, že mohl být přestupek spáchán (odkaz na usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2011, sp. zn. II. ÚS 345/2001: „*Správní orgán má právo a povinnost zahájit řízení, jakmile nastane skutečnost předvídaná zákonem, bez ohledu na to, jak ji zjistí, a dále i principem legality, podle něhož je příslušný orgán povinen stíhat všechny delikty, o nichž se dozví; naopak se v něm neuplatní zásada dispoziční, dle které je účastník oprávněn nakládat předmětem řízení*“) a úřední osoba, která nesplní povinnost vyplývající z její pravomoci, bude potrestána odnětím svobody na jeden rok až pět let nebo zákazem činnosti [§ 329 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku].

Správní orgán, který se pokusil předvolat žalobcem oznámeného řidiče, nebyl v této své činnosti úspěšný, neboť oznámený řidič si předvolání nepřevzal. Žalobce považuje za protiprávní, aby on sám byl trestán jen proto, že si řidič vozidla nepřevzme písemnost. Dle § 125h odst. 6 silničního zákona má provozovatel (žalobce) právo sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče, který spáchal přestupek. Zákon tak uchoval možnost provozovatele se ze správního deliktu „vyvinít“ v případě, že správnímu orgánu sdělí totožnost přestupce, neboť řízení o správním deliktu provozovatele je zahájeno jen tehdy, pokud správní orgán nezjistí skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona]. Správní orgán však takovou skutečnost zjistil, přesto řízení zahájil. Žalobce měl právo buď na to, aby správní orgán řízení nezahajoval, nebo pokud správní orgán neměl za to, že zjistil skutečnosti, které by odůvodňovaly zahájit řízení proti určitému řidiči, pak měl právo na to, aby správní orgán pokračoval v šetření přestupku (§ 125h odst. 5 silničního zákona). Pokračováním v šetření přestupku jistě nelze rozumět vypravení dvou dopisů podezřelému, který si poštu odmítá převzít. Proto postup správního orgánu nebyl konformní s § 125h odst. 5, ani § 125f odst. 4 silničního zákona, a správní orgán neměl právo řízení proti žalobci zahájit.

Žalobce dále zastával názor, že správní orgán prvního stupně měl ve věci povinnost nařídit ústní jednání, s čímž žalovaný nesouhlasil a neshledal na postupu správního orgánu prvního stupně žádné vady. Žalobce k argumentům vyjádřeným v žalobě nyní navíc odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, čj. 15A 14/2015-35, ve kterém krajský soud mj. konstatoval: „*Pokud tedy přestupkový zákon stanovuje správním orgánům v prvním stupni jednoznačnou povinnost konat ve věcech přestupků ústní jednání (srov. § 74 odst. 1 věta první), je nutné s ohledem na srovnatelný charakter správních deliktů a přestupků, jejich začlenění pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy a skutečnost, že zařazení určitého konání či opomenutí do kategorie přestupků nebo správních deliktů závisí jen na trestní politice státu, dovodit stejnou povinnost pro řízení o správních deliktech.*“.

K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se vyjadřoval i Krajský soud v Hradci Králové např. v rozsudku ze dne 29. 5. 2015, čj. 30A 63/2014-40, kde vyjádřením shodného názoru s Krajským soudem v Ústí nad Labem ve shora citovaném rozsudku potvrdil názor žalobce ohledně nutnosti nařízení ústního jednání. Žalobce shledal nenařízení ústního jednání jako zásadní pochybení, neboť

provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů. Může přitom legitimně očekávat nařízení ústního jednání, jakož i zrušení rozhodnutí, jehož vydání ústní jednání nepředcházelo.

[V] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, když o ní rozhodl, za výslovného souhlasu obou stran, bez jednání.

Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud **a)** porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, **b)** porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a **c)** porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

Dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000,- Kč.

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a **a)** nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo **b)** řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

A právě to, zda *obecní úřad obce s rozšířenou působností* (= prvoinstanční správní orgán) *učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku*, bylo leitmotivem žaloby.

Ze správního spisu se k tomu podávají tyto základní skutečnosti.

Dne 17. 2. 2014 bylo v Plzni, Radyňské ul., zjištěnou hlídkou městské policie parkování osobního automobilu tov. zn. Subaru v úseku označeném dopravní značkou IP 13c (parkoviště s automatem), aniž by byl ve vozidle viditelně umístěn parkovací lístek. Jako provozovatel vozidla byl zjištěn žalobce (viz úřední záznam ze dne 17. 2. 2014, čj. MPP/00591/2014). Žalobce byl následně vyzván k uhrazení částky 200,- Kč (výzva ze dne 20. 2. 2014, čj. MMP/037440/14).

Dne 27. 2. 2014 bylo do podatelny prvoinstančního správního orgánu doručeno podání žalobce (zastoupeného FLEET Control, s. r. o.), v němž správnímu orgánu sdělil, že uvedené vozidlo měl v době uvedené ve výzvě ze dne 20. 2. 2014 k užívání a řídil ho K.H.B.. Žalobce rovněž uvedl adresu jeho bydliště v Polské republice.

Magistrát vyzval K.H.B. k podání vysvětlení, a to předvoláním ze dne 13. 3. 2014, čj. MMP/054639/14, zaslaném na adresu uvedenou v žalobcově sdělení. Zásilka se dne 17. 3. 2014 vrátila s tím, že adresát se z označené adresy odstěhoval. Prvoinstanční správní orgán se podáním ze dne 8. 4. 2014 obrátil na Ministerstvo vnitra s dotazem, zda je K.H.B. hlášen k pobytu v ČR a pokud ano, na jaké adrese. Ministerstvo vnitra v odpovědi ze dne 10. 4. 2014 uvedlo, že K. B. není veden v jeho evidenci.

Magistrát pak znovu vyzval K. B. k podání vysvětlení, a to předvoláním ze dne 23. 4. 2014, čj. MMP/089069/14, zaslaném na stejnou adresu v Polsku. Zásilka se dne 25. 4. 2014 s opětovným údajem o tom, že adresát se z označené adresy odstěhoval.

Prvoinstanční správní orgán pak vyzval k podání vysvětlení J.R., který podáním ze dne 12. 6. 2014 Magistrátu oznámil, že se rozhodl výpověď odepřít, neboť on sám nebo osoba jemu blízká by mohla být vystavena stíhání pro spáchání přestupku. Záznamem o doložení ve věci ze dne 30. 6. 2014, čj. MMP/142333/14, byla věc (= podezření ze spáchání přestupku) odložena. Jako důvod bylo mj. uvedeno, že K. B. se nepodařilo dvakrát doručit výzvu k podání vysvětlení, neboť se z uvedené adresy odstěhoval, a J. R. odepřel vypovídat. Následně byl vůči žalobci vydán příkaz (ze dne 30. 7. 2014, čj. MMP/165225/14), kterým mu byla jako provozovateli vozidla uložena pokuta 1.500,- Kč za spáchání popsáního správního deliktu. Žalobce podal proti příkazu odpor.

Magistrát pak v prvoinstančním rozhodnutí zopakoval to, K. B. se nepodařilo dvakrát doručit výzvu k podání vysvětlení, neboť se z uvedené adresy odstěhoval, a J. R. odepřel vypovídat. Prvoinstanční správní orgán následně konstatoval, že byly splněny podmínky uvedené v § 125f odst. 2 a 4 zákona o silničním provozu. Žalovaný pak postup Magistrátu aproboval.

Soud argumentaci správních orgánů nesdílí, protože dle jeho názoru nebyly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.

Magistrát měl k dispozici adresu údajného pachatele přestupku, jehož bydliště je v Polsku. Prvá výzva k podání vysvětlení se správnímu orgánu vrátila zpět s tím, že K. B. se

z oné adresy odstěhoval. Za těchto okolností však bylo povinností Magistrátu plně využít možností ke zjištění aktuální adresy polského občana skrze ústřední správní orgány České republiky nebo Polské republiky. Nic takového se ale nestalo. Magistrát se následně dotázal Ministerstva vnitra, zda K. B. nemá bydliště v ČR, a když se mu dostalo odpovědi, že nikoliv, zaslal novou výzvu znovu na tutéž adresu v Polsku, kde již věděl, že K. B. nezastihne. Pak všem nelze přitakat závěru, že byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Naopak, správní orgán bez dalšího rezignoval na takové zjištění. Fakt, že se adresát odstěhuje, z něj ještě nečiní osobou neznámou, jejíž pobyt nelze zjistit, byť by žil v cizině. Prvoinstanční správní orgán tak zatížil řízení vadou, která měla vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. A stejného pochybení se dopustil žalovaný, který shledal postup Magistrátu jako správný.

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí zrušil ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Soud zároveň vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.)**. Vzhledem k tomu, že to byl prvoinstanční správní orgán, kdo zatížil řízení výše uvedeným pochybením jako první, **soud ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i prvoinstanční rozhodnutí**. Vzhledem k důvodům, které soud vedly ke zrušení napadeného i prvoinstančního rozhodnutí, se již nezabýval námitkou týkající se ústního jednání. Její řešení bude mít význam až ve chvíli, kdy bude jisté, zda věc bude řešena v přestupkovém řízení nebo řízení o správním deliktu.

Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[VI] Náklady řízení

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **15.342,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 3.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“). Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a repliky. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 2.142,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu,

se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. března 2016

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková